

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

IV. Quænem humanæ naturæ partes à Verbo assumptæ sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO IV.

Quanam humana natura partes à Verbo
assumpta sint.

Dicendum 1. Filium Dei verum, & naturale corpus, eiusdemque rationis cum nostris corporibus assumpsisse. Est de fide contra Manichæos & Cerdonianos, qui (vt refert S. Aug. lib. de hæres. cap. 41. & 66.) assererent, Christum Dominum non habuisse verum & naturale corpus, sed phantasticum & apparens. Refellitur hic error, & veritas opposita probatur iisdem autoritatibus scripturæ, Conc. & Patrum, quibus supra probatum est Christum Dominum veram naturam humanam assumpsisse, verumque Deum ac verum hominem esse; nisi enim verum & naturale corpus assumpsisset, non posset dici verus homo, nec verè humanam naturam assumpsisse: vnde S. Aug. lib. 83. quæst. 14. Si, inquit, phantasticum fuerit corpus Christi, fefellit Christus; & si fefellit, veritas non est; est autem veritas Christus; non igitur phantasma fuit corpus Christi.

Dicendum 2. Filium Dei sicut verum corpus, sic etiam veram animam rationalem intellectu ac voluntate præditam, ac eiusdem naturæ cum animabus cæterorum hominum assumpsisse. Huic veritati, quæ de fide est, oppositus fuit olim error Apollinaris, qui (vt refert S. Aug. lib. de hæres. cap. 55.) assererat, Verbum diuinum assumpsisse carnem sine anima, ipsumque Verbum fuisse instar animæ rationalis in carne assumpta.

Refellitur hic error, ac nostræ fidei veritas probatur 1. iisdem testimonijs, quibus supra constare diximus Christum esse, sicut verum Deum, sic etiam verum hominem; quod dici non posset, si animam humanam non assumpsisset, cum anima sit pars essentialis hominis.

Probatur 2. eadem veritas ex ijs scripturæ locis, in quibus dicitur Christum Dominum veram animam habuisse: S. Matth. 26. *Tristis est anima mea usque ad mortem*: S.

Ioan. 10. *Potestatem habeo ponendi (animam meam) & potestatem habeo iterum sumendi eam: quibus in locis animam proprie accipi pro anima humana docet S. Aug. lib. 83. quæst. 80. Item ex Conc. Ephes. cap. 13. ubi expresse asseritur, Dei Filium carnem animatam animam rationalem sibi copulasse: & in symb. S. Athan. Perfectus Deus, perfectus homo; ex anima rationali, & humana carne subsistens.*

Ex quibus sequitur, falsum & erroneum quoque esse id, quod aliqui Apollinaris discipuli dixerunt, qui, cum Euangelij testimonijs conuicti Filium Dei animam assumpsisse faterentur, illam tamen mente ac intellectu priuatam fuisse aiebant, eiusque defectum à verbo diuino suppletum fuisse; cum intellectus ad veritatem humanæ naturæ absolutè pertineat, nec anima humana perfecta esse possit sine intelligendi facultate, neque possibile sit, ut diuinitas in Christo suppleat rationem alicuius partis vel facultatis, cum omnis pars sit ens imperfectum & incompletum comparatione totius; unde & hæc opinio à S. Leone Papa ser. 3. de natiuit. Christi omnino reprobata est.

Dicendum 3. totum sanguinem, qui fuit in corpore Christi, fuisse ipsi verbo hypostaticè vnitum.

Probatur 1. ex scriptura; Hebr. 2. ubi Filius Dei dicitur participasse carni & sanguini sicut reliqui homines, ubi Apost. eodem modo de sanguine ac de carne loquitur, unde sequitur Verbum diuinum eodem modo sanguinem atque carnem assumpsisse: item ex omnibus alijs scripturæ locis, quæ peccatorum remissionem & hominum redemptionem attribuunt sanguini Christi, vt ad Ephes. 1. *In quo habemus redemptionem per sanguinem eius:* & 1. Ioan. 1. *Sanguis Iesu Christi, Filij eius, emundat nos ab omni peccato.*

Probatur 2. ex Conc. Ephes. in epist. ad Nestorium, ubi dicitur *Verbum factum esse hominem assumptione carnis & sanguinis:* & in Conc. Chalced. act. 1. ubi lecta & approbata est quædam epist. S. Cyr. ad Acacium, in qua ipse ait: *Verbum caro factum est, id est, carnem & sanguinem assumpsit.*

Probatur 3. autoritate Clementis VI. in extrauaganti (vniuersalis) de pœnitentijs & remissionibus, vbi affirmat modicam guttam sanguinis Christi propter unionem cum verbo diuino suffecisse ad redemptionem totius humani generis.

Probatur 4. hâc ratione; omne id, quod ad veritatem humanæ naturæ pertinet, à Verbo diuino assumptum fuit, vt constat ex antè dictis, cum fuerit verus homo: atqui sanguis pertinet ad veritatem humanæ naturæ; siue enim informetur ab anima rationali (vt plerique sentiunt) siue habeat formam distinctam, semper tamen est pars omnino necessaria ad conseruationem corporis humani, quâ sublatâ tota hominis natura corrumpitur, neque homo ipse operari neque subsistere ad momentum potest: vnde concludendum est, illum à Verbo diuino fuisse assumptum.

Obijcies vulgatum illud axioma S. Damasc. quod Verbum assumptum, nunquam dimisit: atqui in triduo mortis Christus dimisit sanguinem, cum ab ipsius corpore separatus fuerit. Resp. quod, etsi sanguis Christi totus effusus fuerit, non tamen fuit à Verbo separatus, neque fuit corruptus, sed diuinitus asseruatus suam partialem formam sanguinis retinuit, ac post triduum denuò à Christo resurgente resumptus fuit. Et hoc constat, tum ex communi Doctorum consensu, tum etiam ex eo, quod refertur in Direct. Inquisitorum part. 2. quæst. 10. num. 1. à Clemente VI. damnatum fuisse id, quod quidam concionator publicè in Ecclesia Barcinonensi dixerat, sanguinem Christi fuisse in eius morte à diuinitate separatum; quam doctrinam Inquisitor fidei vt hæreticam redarguit, ad eamque publicè retractandam, illius summi Pontificis auctoritate concionatorem illum adegit.

Quod ad alios tres humores spectat, cum ad integritatem & veritatem humanæ naturæ pertineant, valde probabile est, illos fuisse à Verbo assumptos, sicut & dentes, & capillos & unguis, quos aliqui probabiliter existimant esse animatos; & quamuis non essent, ita tamen ad complementum corporis humani pertinent, vt S. Aug. in

Enchir. cap. 88. & lib. 12. de ciuit. cap. 19. existimet, illos reperiendos esse in corporibus beatorum post resurrectionem.

SECTIO V.

Quo ordine partes humanæ naturæ à verbo assumptæ sint.

Spectetur ordo temporis, dicendum est, nec corpus, nec animam Christi fuisse ante unionem hypostaticam cum Verbo diuino; sed omnes humanæ naturæ partes eodem temporis momento, quo esse inceperunt, simul à Verbo assumptas fuisse. Ita S. Thom. quæst. 6. a. 4. & hæc propositio de fide est, vt constat ex 6. Synodo gener. vbi act. 11. lecta est epist. Sophronij, & act. 13. approbata, in qua hæc verba habentur; *Simul quippe caro, simul Dei Verbi caro; simul caro animata rationalis, simul Dei Verbi caro animata rationalis*; & in 5. Synodo gener. apud Niceph. lib. 17. hist. cap. 28. hic canon tertius legitur; *Si quis dixerit prius formatum corpus Christi in utero sanctæ Virginis, & deinceps unitum ei Verbum esse, anathema sit.*

Hanc etiam veritatem tanquam de fide docent SS. Patres. S. Hieron. apolog. cont. Ruffinum lib. 2. S. Leo Papa epist. 11. ad Iulianum, S. Fulgent. lib. de fide ad Petrum cap. 18. & S. Damasc. lib. 3. de fide cap. 11.

Probari insuper potest hæc ratio, quia, si aliquo temporis momento partes humanitatis Christi prius concepta fuissent, ac posita in rerum natura, quam Verbo vni-erentur, sequeretur beatissimam Virginem non concepisse Deum, sed tantum hominem, qui postea futurus erat Deus, quod sapit hæresim Nestorij, & in Conc. Ephes. cap. 3. damnatum est.

Quod si spectetur ordo naturæ & rationis, docet S. Thom. quæst. 6. a. 1. & seqq. animam prius naturam fuisse Verbo unitam, quam corpus, & spiritum seu mentem, vel intellectum prius, quam animam, ipsamque animam